

Слід зазначити, що найбільш детально врегульовано законом процедура розгляду скарг на постанови слідчого про відмову в порушенні кримінальної справи, закриття кримінальної справи, про порушення кримінальної справи. Закон чітко визначає, хто має право на подання таких скарг, детально регламентує дії суду після отримання скарги, встановлює строки розгляду скарги, однозначно визначає коло осіб, які мають право або зобов'язані брати участь в розгляді. Наслідки розгляду оформлюються у вигляді постанови, при цьому визначено, які саме питання вирішуються постановою.

Апеляційному оскарженню підлягають постанови суду по скарзі на відмову в застосуванні заходів безпеки або їх скасування – протягом трьох діб; по скарзі на незаконність затримання, на постанову про відмову в порушенні кримінальної справи, постанову про закриття кримінальної справи, постанову про порушення кримінальної справи – протягом семи діб. Інші судові рішення, винесені внаслідок здійснення контрольних функцій зазначеної категорії апеляційному перегляду не підлягають.

Підсумовуючи наведене, слід констатувати значні прогалини в законодавстві в сфері правового регулювання контрольної діяльності суду, отже, у даній сфері потрібні подальші теоретичні розробки та практичні зміни. Безумовно, прийняття нового Кримінально-процесуального Кодексу України вирішить певні проблеми з наведених, однак лише правозастосовча практика та теоретичні розробки сприятимуть утвердженню законності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки: послання Президента України до Верховної Ради // Урядовий кур'єр. – № 100. – 04.06.2002. – С. 1–2.
2. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України. Особлива частина / [П.П. Андрушко, Т.М. Арсенюк, О.Г. Атаманюк, О.Ф. Бантишев та ін.]; Ред.: М.О. Потебенько; В.Г. Гончаренко; Ін-т Ген. прокуратури України, Укр. інформ.-прав. центр. – К.: "Форум", 2001. – 942 с.
3. Конституція України: Наук.-практ. комент. / [В.Б. Авер'янов, О.В. Батанов, Ю.В. Баулін, Ю.П. Битяк та ін.]; Акад. прав. наук України. – Х.: Право; К.: Видавн. Дім "Ін Юре", 2003. – 806 с.
4. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>
5. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 07 липня 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2453-17>
6. Проект Кримінально-процесуального Кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31115

УДК 343.84:343.244

ТАКТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОВЕДЕННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ВИХОВНОЇ РОБОТИ З ЛІДЕРАМИ КРИМІНАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА В МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Стоматов Е.Г., к.ю.н., доцент

Класичний приватний університет

У статті аналізуються найбільш типові та ефективні прийоми, що застосовуються в процесі здійснення індивідуальної виховної роботи з метою зменшення деструктивного впливу лідерів груп засуджених негативної спрямованості та лідерів кримінального середовища в місцях позбавлення волі на інших засуджених.

Ключові слова: виправна колонія, профілактика, виховний вплив, лідер групи, злочинський статус, дискредитація, “злочин в законі”, “авторитет” неформальна стратифікація.

Стоматов Э.Г. ТАКТИЧЕСКИЕ ПРИНЦИПЫ ПРОВЕДЕНИЯ ИНДИВИДУАЛЬНОЙ ВОСПИТАТЕЛЬНОЙ РАБОТЫ С ЛИДЕРАМИ УГОЛОВНОЙ СРЕДЫ В МЕСТАХ ЛИШЕНИЯ СВОБОДЫ / Классический приватный университет, Украина

В статье анализируются наиболее типичные и эффективные приемы, которые применяются в процессе осуществления индивидуальной воспитательной работы с целью уменьшения деструктивного влияния лидеров групп осужденных отрицательной направленности и лидеров преступных сообществ в местах лишения свободы на других осужденных.

Ключевые слова: исправительная колония, профилактика, воспитательное влияние, лидер группы, преступный статус, дискредитация, “вор в законе”, авторитет, неформальная стратификация.

Stomatov E.G. TACTICAL PRINCIPLES OF INDIVIDUAL EDUCATIONAL WORK WITH THE LEADERS OF THE CRIMINAL ENVIRONMENT IN PRISON / Classical private university, Ukraine

The article examines the most common and effective methods used in the implementation of individual educational work to reduce the destructive influence of group leaders condemned the negative direction and the leaders of the criminal environment in the prisons of other prisoners.

Key words: penal colony, prevention, educational impact, group leader, criminal status, discredit, thief in law, authority, informal stratification.

Індивідуально-запобіжні заходи, які застосовуються до всіх засуджених у виправній колонії, у повній мірі поширюються і на засуджених, що є членами групи негативної спрямованості або іншого злочинного утворення, проте вони мають бути більш диференційованими та інтенсивнішими за впливом, більш скорегованими та адресними в напрямку врахування першочерговості їх здійснення саме щодо лідерів та “активу” таких груп.

У вітчизняній юридичній науці окремі питання діяльності лідерів злочинного середовища розроблялися в рамках більш широких досліджень злочинності засуджених у місцях позбавлення волі в працях вітчизняних і зарубіжних науковців, зокрема, В.М. Анісімкова, Ю.М. Антоняна, І.Г. Богатирьова, В.А. Верещагіна, В.В. Голіни, Т.А. Денисової, О.Г. Колба, С.Ю. Лукашевича, В.О. Меркулової, М.П. Мелентьєва, С.М. Мирончика, Л.І. Міліщука, А.І. Мокрецова, О.В. Романенка, В.І. Швидких, Ю.В. Шинкарьова, В.І. Шмарова, Г.Ф. Хохрякова.

Мета статті – на підставі аналізу напрямків запобіжної діяльності, які застосовуються в ході проведення соціально-виховної роботи серед засуджених у місцях позбавлення волі, визначити найбільш оптимальні та ефективні заходи профілактики, відвернення та припинення злочинних проявів

Інтенсивну роботу всіх служб виправної колонії у напрямку індивідуальної профілактики слід здійснювати із самого початку прибуття засуджених до колонії, оскільки вже на цій стадії з'ясується першочерговість профілактичних заходів стосовно осіб, що характеризуються підвищеною суспільною небезпечністю або мають злочинські статуси. За неформальними традиціями засуджених, що має статус “злочин в законі” при прибутті до виправної установи зобов'язаний “з'явитися”, тобто сповістити про це через канали нелегального зв'язку. Це факт пов'язане з тим, що такі особи, крім прав мають і притаманні тільки їм обов'язки, зокрема: стеження за нелегальними каналами надходження до виправної колонії продуктів, тютюнових виробів, спиртних напоїв, наркотичних засобів чи їх аналогів, психотропних речовин, галюциногенів та інших заборонених предметів; вирішення конфліктів, суперечок між засудженими; попередження відкритих сутичок між ними та свавільної розправи, “несправедливого” покарання, скривдження, утисків та обділення тощо. Виконання цих обов'язків досить часто змушує його вступати в конфлікти з адміністрацією, порушувати вимоги режиму, і, у зв'язку з цим, піддаватися заходам дисциплінарного стягнення. Загальна кількість таких стягнень виступає свого роду показником належного виконання таких обов'язків та підтримання відповідного статусу і авторитету. Звісно, що сама по собі кількість стягнень, ще не свідчить стовідсотково про такий статус та вагу серед засуджених, однак у сукупності з іншими показниками (тяжкість злочину, вид самого стягнення, психологічний стан, агресивна поведінка, конфліктність з представниками адміністрації та іншими засудженими тощо) може виступати прогностичною ознакою при формуванні образу лідера чи активного члена групи засуджених негативної спрямованості, яка, як правило і підтверджується під час подальшого відбування покарання такими особами.

При підтвердженні даних щодо статусу новоприбулого засудженого саме як “зłodія в законі”, “авторитету” або принаймні осіб, які претендують на таке визнання чи були засуджені за керівництво організованою групою чи злочинною організацією оформлення прийому такого засудженого повинне відбуватися в індивідуальному порядку. Приймаючи документи від конвою й перевіряючи їх правильність, черговому помічникові начальника виправної колонії варто з’ясувати, такі моменти як: наявність вільної кімнати прийому, відсутність в ній раніше прибулих засуджених, достатню кількість вільних приміщень для розміщення знову прибулих засуджених, відсутність в них будь-яких надписів або зайвих чи заборонених предметів. Після подібної перевірки такого засудженого вводять в одиночному порядку. На час здійснення карантинних заходів лідера кримінального середовища варто також розміщати окремо від інших засуджених, що диктується необхідністю недопущення впливу такої особи на засуджених з метою об’єднання їх в групу засуджених негативної спрямованості. Жорсткої регламентації порядку розміщення таких осіб в виправній колонії не має, питання доцільності чи необхідності подібного розміщення може вирішувати з ініціативи адміністрації виправної колонії. При виборі варіанту спільного утримання в одній камері декількох засуджених – авторитетів повинні враховуватися такі аспекти як: по-перше, чи буде досягнута нейтралізація їх впливу на засуджених з інших приміщень, по-друге, чи дозволить таке розміщення зосередити на засуджених цілеспрямовану соціально-виховну роботу та застосувати інші засоби виправлення, головною особливістю яких і індивідуальний підхід з врахуванням психофізіологічних особистісних характеристик засуджених.

Своєчасність застосовуваних адміністрацією індивідуальних профілактичних заходів впливу на лідера кримінального середовища (авторитета або будь-якої іншої особи з рівнозначним статусом) при прибутті ним до виправної колонії, визначається ступінню поінформованості працівників виправної колонії про подібний неформальний статус прибулого засудженого. Імовірні ситуації за яких адміністрація установи через недоліки в організації роботи з такою категорією злочинців у слідчих ізоляторах, звідки надходить даний засуджений або при слабкій взаємодії цих установ, не знає про відповідний статус засудженого і не приділяє належної уваги вивченню його особистості при проведенні вторинної (видової) класифікації по прибутті в установу. Так, на значимості цього фактора для нейтралізації умов, що сприяють злочинності в установах позбавлення волі наголошує, зокрема і А.П. Закалюк [1, 606]. Ми поділяємо позицію цього вченого щодо необхідності налагодження обміну оперативною інформацією між різними УВП та УВП та іншими правоохоронними органами, насамперед міліцією та слідчими ізоляторами щодо кримінальних авторитетів, засуджених, які перебувають у законі чи дотримуються традиційних злочинних норм задля належного використання цієї інформації при диференціації та індивідуалізації запобіжної діяльності. Спостереження автора показують, що робота з розглянутою категорією спецконтингенту має часом надмірно закритий характер, обумовлений принципами оперативної роботи. До спеціальної справи, яка формується спеціальним відділом слідчого ізолятора, доступ має обмежене коло співробітників виправної колонії, а в особовій справі засудженого будь-які позначки його статусу відсутні. На нашу думку, задля більш ефективної організації запобіжної роботи, у тому числі і застосування першочергових індивідуально-профілактичних заходів, щодо такої категорії осіб, як найбільш прогнозуємих суб’єктів створення груп негативної спрямованості та деструктивного впливу на засуджених, необхідний обмін інформацією між різними службами виправної колонії по даному питанню. У зв’язку із цим пропонується, щоб інформація про причетність засудженого до лідерів кримінального середовища, крім спеціальних справ, відображалася б і в особовій справі засудженого у виді загальноприйнятої позначки. При такій постановці питання, ми одразу хочемо попередити зауваження щодо досить суб’єктивного підходу до характеристики цієї категорії засуджених і наголошуємо, що така характеристика особи не тягне для нього будь-яких обмежень правового характеру і виступає певним орієнтиром для спрямування індивідуально-профілактичних заходів (організаційно-управлінського та соціально-виховного характеру) із засудженими з урахуванням індивідуальних якостей особи та його кримінологічних та кримінально-правових характеристик.

Після прибуття авторитету кримінального середовища до виправної колонії, а також при висуванні певної особи на роль лідера серед засуджених негативної спрямованості при відбуванні покарання, керівникам і співробітникам підрозділів виправної колонії (насамперед оперативного відділу) варто спланувати комплекс індивідуально-профілактичних заходів,

визначивши черговість їх застосування з метою недопущення впливу такої особи на інших засуджених. Своєчасність такої діяльності, рівно як і своєчасність переходу до іншого різновиду індивідуального запобігання – відвернення залежить, у тому числі, і від успішності прогностичної діяльності та отриманих в ході її проведення прогнозів, а також від ряду інших факторів, до яких слід віднести такі як: вагу осіб у злочинному світі, ступінь активності їх впливу на основний загаль засуджених, характер та стиль керування, можливості налагодження каналів надходження до виправних колоній заборонених предметів тощо.

За умови об'єднання засуджених навколо такого лідера, тобто фактично утворення осередку групи негативної спрямованості, індивідуальна запобіжна діяльність має набувати якісно інших ознак та спрямування з огляду на перехід до іншого етапу, який визначається станом сформованості та ступенем реалізації намірів лідера та членів такої групи. За таких обставин запобіжна діяльність спрямовується на відвернення деструктивного впливу лідера на членів своєї групи та їх на всіх інших засуджених та на процес відбування та виконання покарання в цілому. При цьому взаємини адміністрації й засудженого будуються в умовах зіткнення протилежних інтересів і можуть переходити в конфлікти, які набувають різних форм, у тому числі, і демонстративної відмови від контактів зі співробітниками оперативних апаратів, підбурювання до голодовок, порушення порядку тощо. Засобами відвернення розвитку такої можливості може бути: 1) посилений контроль за поведінкою лідера засуджених; 2) масоване використання компрометуючих матеріалів з метою його дискредитації та розвінчання авторитету; 3) переведення на роботу зі складними або тяжкими умовами праці з контролем його результатів; 4) своєчасне належне використання всіх можливостей дисциплінарного впливу.

Дискредитація лідера групи і активних її учасників може полягати в компрометації зазначених осіб, під якою розуміється доведення до відомості найближчого оточення конкретних фактів, що виключають можливість надалі заняття ними лідируючого становища серед негативно орієнтованої частини засуджених та “розвінчання” авторитету через створення недовіри між членами такої групи і доведення цього факту до більшості засуджених. При компрометації лідера доцільно доводити до відома найближчого оточення як конкретну лінію його поведінки, що суперечить неформальним нормам і правилам поведінки, так й окремі його дії, що можуть засуджуватися оточуючими з погляду загальноприйнятих норм моралі. До основних проявів першого роду можна віднести: 1) отримання особистих вигод та переваг за домовленістю з адміністрацією виправної колонії за рахунок інших членів групи негативної спрямованості (показання під час проведення слідчих дій у разі вчинення злочину на території виправної установи, викриття осіб, що вчинили ці злочини або ж осіб, які займаються тероризуванням інших засуджених чи готують втечу з місць позбавлення волі тощо); 2) присвоєння або іншого роду зазіхання на “общак” чи навпаки, халатне ставлення до своїх обов'язків щодо охорони та контролю за ним, внаслідок чого він був значно зменшений або втрачений зовсім; 3) надання допомоги правоохоронним органам у розкритті злочинів (дача правдивих показань, визнання провини, добровільне відшкодування матеріального збитку, викриття співучасників і т. д.); 4) надання допомоги адміністрації місць позбавлення волі в проведенні виховних і режимних заходів; 5) нездатність або відмова погасити картковий прогаш; 6) факти крадіжки в членів своєї групи тощо.

У ході проведеного нами дослідження думки співробітників виправних установ було встановлено, що одним з факторів вчинення групових злочинів та створення складної оперативної обстановки поряд з іншими (спільне утримання в виправних колоніях осіб, які намагаються стати на шлях виправлення, і осіб негативної спрямованості, відсутність можливості уникати конфліктів з такими засудженими) визнається і боротьба за сфери впливу в установах між різними групами негативної спрямованості (фактично між їх лідерами). На такий фактор вказало близько 65% респондентів зі 110 опитаних осіб. При з'ясуванні думки засуджених на предмет найбільш поширених причин конфліктів серед засуджених близько 40% респондентів вказали на такі як недотримання норм поведінки, прийнятих в середовищі засуджених та підозра у співробітництві з адміністрацією. Отже, стає зрозумілим, що такий захід дискредитації лідера кримінального середовища, як доведення інформації про співробітництво з адміністрацією виправної колонії, буде мати найбільш бажаний ефект у разі оприлюднення її саме серед категорії засуджених, які неодноразово відбувають покарання в місцях позбавлення волі, та підтримують злочинні традиції. Відомостями, що компрометують

лідера групи з погляду загальноприйнятих норм моралі, можна визнати факти, що свідчать про низькі моральні якості особи наприклад, вчинення злочину щодо малолітніх осіб, особливо, якщо це злочини, які посягали на статеву недоторканість, осіб, що перебували у безпомічному стані, жорстоке поводження з близькими родичами, особливо батьками тощо.

Наступним заходом дискредитації лідера пропонується визнавати примушування до давання письмового пояснення з будь-якого приводу або відбір письмового зобов'язання не порушувати встановлений режим відбування покарання (що є порушенням “злочинського закону”) [2, 79]. Такий виховний засіб як залучення до праці на основному виробництві лідера групи негативної спрямованості з жорстким контролем її результатів також може набувати компрометуючого характеру. Проте застосування цього засобу за сучасних умов працевлаштування та оплати праці, не набуває ефективності, необхідної для компрометації та подальшої дискредитації лідера групи негативної спрямованості, зменшення його впливу на інших засуджених.

Іншим ефективним прийомом дискредитації розглянутої категорії засуджених, який у поєднанні з психолого-виховним впливом може дати бажані результати у цьому напрямку є створення та підтримання серед членів подібних груп відносин недовіри шляхом демонстрації поінформованості адміністрації виправної установи про приховувані групою факти про їх діяльність. Реалізація цього прийому припускає кілька варіантів, вибір яких залежить від стану оперативної обстановки в виправній колонії, особистісних характеристик лідера, його авторитету, характеру фактів, що ганьблять та ступінь їх невідповідності неформальним нормам тощо. Основне навантаження при проведенні подібної лінії, безсумнівно, лягає на співробітників оперативного відділу адже, реалізація даного прийому в обов'язковому порядку повинна будуватися з урахуванням можливих негативних наслідків, із застосуванням всіх заходів зведення ступеня ризику до мінімуму. Як відзначав Р.С. Белкін, – “прагнення взагалі уникнути ризику нереально: завдання полягає в тому, щоб обрати стратегію найменшого фактичного ризику, передбачати можливі негативні наслідки свого рішення й заздалегідь продумати заходу щодо ліквідації або ослабленню цих наслідків, що в остаточному підсумку й приведе до максимально можливого в даних умовах позитивному результату” [3, 117]. Реалізуючи даний прийом, співробітники мають дотримуватися обережності, з метою запобігти: по-перше, можливій фізичній розправі над особою, яка компрометується, з боку найближчого оточенням, у тому числі, і під тиском лідерів та активу конкуруючих груп в межах однієї виправної колонії; по-друге, грубому порушенню режиму або вчинення злочину з боку такої особи з метою переведення її до карцеру або одиночної камери тощо чи випадків самоскалічення, і навіть самогубства.

Результат успішно проведеної компрометації лідера полягає у формуванні недовіри до нього з боку всіх або більшої частини засуджених даної колонії. При цьому до відома основного загалу засуджених доводиться принципова неспроможність позиції лідерів, шкідливість їх діяльності, згубність слідування їх вимогам. Поряд із зазначеними ситуаціями, можливі і такі, коли конфлікт між адміністрацією і лідером кримінального середовища приймає досить гострі форми, і обумовлюється непримиримим неприязним ставленням до адміністрації виправної колонії, ворожнечею, або навіть і не прикритою ненавистю до її співробітників. І за таких умов індивідуальне запобігання повинно набувати ознак діяльності по припиненню злочинних проявів лідера і членів групи негативної спрямованості, завданням якої є присічення їх розвитку, перешкоджання досягненню спланованого результату. До спеціальних заходів такої діяльності відносять: рішучу протидію розвитку злочинної діяльності й появі більш тяжких її наслідків, що полягає у: – забезпеченні нагляду за засудженими в виправних колоніях закритого типу через заходи фізичного впливу на членів груп негативної спрямованості у випадках: усунення загрози життю та здоров'ю працівників КВУ і засуджених; подолання протидії законним вимогам персоналу КВУ; утримання правопорушників; доставляння правопорушників до чергової частини виправної колонії; відкриття доступу до закритих приміщень; подолання перешкод при переслідуванні правопорушників [4, 59]; – застосуванні спеціальних засобів (наручники, кийки, слізогінний газ, світлошумові пристрої, водомети, службових собак) та зброї у випадках: для захисту персоналу КВС і самозахисту від нападу та інших дій, що створюють загрозу життю або здоров'ю персоналу та іншим засудженим; для припинення масових безпорядків і групової непокори засуджених; для затримання засудженого, який вчинив втечу з місць позбавлення представників адміністрації волі або інший злочин, і супроводження його до чергової частини виправної колонії; до засуджених, які злісно не виконують законні вимоги за певним порядком та

з дотриманням усіх вимог, що визначають особливості їх застосування [5, 16]; – затриманні, арешт, притягнення до кримінальної відповідальності тощо [6, 17].

Слід зазначити, що такий розвиток ситуації буде свідчити вже про якісні перетворення групи негативної спрямованості в більш небезпечні утворення – організовану групу (угруповання, у разі об'єднання з конкретною метою декількох груп), яка з огляду на мету – тероризування засуджених або напад на адміністрацію виправної установи, набуває вже ознак злочинної групи. Запобігання ж діяльності такої групи вимагає вже іншого роду заходів і біль жорстких тактичних прийомів, аналіз яких вже не є предметом нашого дослідження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. / А.П. Закалюк. – К.: Ін Юре, 2007. – Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. – 712 с.
2. Кузьмин С.И. Организованные преступные группировки в ИТУ / С.И. Кузьмин // Преступление и наказание. – 1995. – № 5. – С. 41-49.
3. Белкин Р.С. Курс советской криминалистики: [в 3-х т. для преподав., адъюнктов, соискателей и слушателей учеб. заведений МВД СССР]. – М.: Академия МВД СССР. – Т.3. Криминалистические средства, приемы, рекомендации. 1979. – 407 с.
4. Підвисоцький Р.М. Деякі проблеми застосування фізичної сили та спеціальних засобів під час нагляду за засудженими в КВУ закритого типу / Р.М. Підвисоцький // Південноукраїнський правовий часопис. – 2007. – № 3. – С. 58–60.
5. Фролов О.С. Проблеми правового регулювання і практики застосування вогнепальної зброї, спеціальних засобів та заходів фізичного впливу працівниками органів внутрішніх справ: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 „Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право” / О.С. Фролов; ХНУВС. – Х., 2000. – 18 с.
6. Кримінологія: Загальна і Особлива частини / [І.М. Даньшин, В.В. Голіна, О.К. Кальман, О.В. Лисодед; за заг. ред. І.М. Даньшина]. – Х., 2003. – 352 с.

УДК 343.84: 343.911

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ДОВІЧНОГО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Царюк С.В., к.ю.н., ст. викладач

*Чернігівський юридичний коледж
Державної пенітенціарної служби України*

Статтю присвячено аналізу кримінально-виконавчого аспекту виконання кримінального покарання у виді довічного позбавлення волі.

Ключові слова: довічне позбавлення волі, правовий статус, ступінь суспільної небезпеки.

Царюк С.В. ПРОБЛЕМЫ ЗАКОНОДАТЕЛЬНОГО УРЕГУЛИРОВАНИЯ ИСПОЛНЕНИЯ НАКАЗАНИЯ В ВИДЕ ПОЖИЗНЕННОГО ЛИШЕНИЯ СВОБОДЫ / Черниговский юридический колледж Государственной пенитенциарной службы Украины, Украина

Статья посвящена анализу уголовно-исполнительного аспекта исполнения наказания в виде пожизненного лишения свободы.

Ключевые слова: пожизненное лишение свободы, правовой статус, степень общественной опасности.

Tsaryuk S.V. LEGISLATIVE REGULATION PROBLEMS DEALING WITH LIFE SENTENCE / Chernigiv law college of the State penitentiary service of Ukraine, Ukraine

The article is dedicated to criminal-executive analysis of the life sentence as a type of punishment.

Key words: life sentence, legal status, social danger degree.